

Benedict Wells

HARD LAND

Traducció **Ramon Farrés**

Editorial
LES HORES

HARD LAND

Benedict Wells
HARD LAND

Traducció de Ramon Farrés

Editorial **LES**
HORES

Títol original: Hard Land
Autor: Benedict Wells

Aquesta publicació ha rebut una subvenció de The Swiss Arts
Council Pro Helvetia, agraïm la seva col·laboració.

swiss arts council

prohelvetia

Primera edició: octubre 2022

Copyright © 2021, by Diogenes Verlag AG Zürich. All rights reserved.

© de la traducció: Ramon Farrés

© de l'edició: Editorial Les Hores S.L.

www.editorialleshores.com
hola@editorialleshores.com

Maquetació: Dan Monells

Disseny de col·lecció: Mireia Luna. Natural www.designisnatural.com

Disseny de la coberta: Octavi Gil Pujol

© de les fotos de la coberta: Iuliia Oleinik / iStock

Col·laboradors: Manuel Gómez Poyato i David Sempere

Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B 19441-2022

ISBN: 978-84-123981-9-9

Les Hores forma part de l'Associació d'Editorials Independents

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

Per a la Leonie i en Lukas.

«Life moves pretty fast.
If you don't stop and look around once in a while,
you could miss it.»

FERRIS BUELLER

Les onades

Número 1

Aquell estiu em vaig enamorar i la meva mare es va morir.

D'això ara ja en fa més d'un any, però per a mi sempre serà «aquell» estiu. Curiosament penso sovint en com aleshores m'estava darrere la casa amb una mànega a la mà i regava el jardí. Era al començament de les vacances, i de la muntanya d'avorriment que s'alçava davant meu encara no n'havia eliminat ni la punta.

Contemplava els camps a la llunyania. L'aire no es movia, i com més em mirava aquell paisatge idíl·lic, més desenfocat es tornava als marges. Fins que darrere d'això vaig sentir de nou la por que coneixia des de la meva infantesa: que aquell moment es trabuqués tot d'una i passés alguna cosa *terrible*... Però com sempre aquella sensació em va enganyar. Perquè a continuació no va tornar a passar res de res, és clar.

Fins que els meus pares em van cridar a la sala d'estar.

Durant aquelles vacances unes quantes coses havien canviat quasi de la nit al dia, com quan constates sorprès que has crescut uns quants centímetres. Sovint per no res m'agafava una ràbia estranya i em feia preguntes que no m'havia plantejat mai. Per exemple, per què la majoria d'adults tenien tanta dèria per treballar i dur fills al món, si al final igualment venia la mort i ho escombrava tot. I si la meva mare podia realment

ser feliç amb el meu pare, tal com havia transcorregut la seva vida amb ell.

En qualsevol cas estaven tots dos asseguts al sofà de la sala i em van anunciar que tenien *notícies fantàstiques* per a mi.

—Hem parlat amb la tia Eileen —va dir la mare— i pots anar-la a veure durant unes setmanes. A en Jimmy i en Doug els faria molta il·lusió.

Vaig haver de fer esforços per controlar la respiració. En Jimmy i en Doug eren els meus cosins de Kansas, tots dos junts pesaven tant com un cavall i ja m'havien clavat unes quantes pallisses. Em podia imaginar que els fes *il·lusió* veure'm. En la meva última visita m'havia amagat d'ells a l'abocador d'escombraries i m'havia passat el dia tirant pedres a un rètol rovellat.

—Això no m'ho podeu fer... De debò, no penso tornar-hi més, allà.

El pare va dir, sever com sempre:

—I tant, t'anirà bé! Aquests últims dies has tornat a estar tancat a la teva habitació. Has de sortir i veure gent.

I la mare va dir:

—Amor meu, ja sé que la meva situació és... *difícil* per tu. Però precisament per això és bo que no estiguis tan sol. Potser a Wichita hi faràs uns quants amics i tot.

Era això doncs, la cosa aquesta dels amics ja feia mesos que era el seu gran tema. Jo estava a punt de fer setze anys i em tractaven com un nen petit.

—L'Stevie era el meu amic! —Me'ls vaig quedar mirant fixament.— Si encara fos aquí, no caldria que tinguéssim aquesta conversa idiota.

La mare se'm va acostar amb els seus passets minúsculs. Tot i el seu aspecte fràgil, em va estrènyer contra ella i per un

moment alguna cosa seriosa va traspuar en aquella conversa. Però aleshores jo no ho vaig voler veure.

—No vull anar a casa de la tia Eileen —vaig limitar-me a dir amb la mirada més trista del meu repertori. Era la meva última oportunitat per escapolar-me d'aquella situació.

Però amb la mare no hi havia manera.

—Ho sento, amor meu, hauràs de passar per això.

Vaig afigurar-me el meu programa estival a Kansas. Durant el dia: «Diversió i emoció a l'abocador d'escombraries». Al vespre: «Les millors claus de judo amb en Jimmy i en Doug».

Molt bé, era el moment, doncs, de deixar clar als meus pares, amb arguments objectius, per què allò no era per a mi. Els convenceria amb les meves raons de pes i llavors sabrien d'una vegada que ja era prou gran per fer el que jo volgués.

—A prendre pel sac! —vaig exclamar i vaig pujar cap dalt amb passos sorollosos.

A la tarda vaig treure el cap de l'habitació i vaig parar l'orella: la mare havia tornat a anar a la seva llibreria. Com sempre que no hi era, l'ambient s'havia transformat a casa. De seguida vaig notar que *ell* encara hi era. Hi havia dues menes de silenci: la mena neutral i el silenci del meu pare. Un rumiar callat que podia sentir fins i tot des d'allà dalt. Vaig esquitllar-me cap avall. El pare seia a la sala davant del televisor, amb actitud passiva. Es mirava una reemissió de *The fall guy* i havia apagat efectivament el so. Mai no havíem estat gaire units, i aquell any gairebé no ens parlàvem. Jo no sabia si era per la malaltia de la mare, perquè ell no trobava feina o perquè senzillament no tenia res a dir-me. L'únic que sabia era que no podria aguantar onze setmanes de vacances amb ell a casa.

Fins al vespre vaig vagarejar sol pel poble. Com que no tenia diners, vaig anar al Replay Arcade, un catau de joc

del centre comercial, per veure si algú havia batut el rècord del Defender. I va anar de poc que no m'atrevis a entrar per primer cop al Larry's, però vaig veure-hi en Chuck Bannister a través del vidre. El Larry's era *la* institució de Grady, el restaurant on anaven tots els joves d'una certa edat. Hi havia unes quantes lleis no escrites. Per exemple, que un noi de quinze anys no hi havia de fer res, allà. I que no hi havies d'entrar de cap manera si a dintre hi havia un psicòpata com en Chuck Bannister, que t'havia posat els ulls a sobre.

En lloc d'això vaig asseure'm a la cornisa d'una paret. Durant una estona vaig observar els cotxes que passaven, però després, de sobte, em van tornar a venir al cap les imatges amb la meva mare. Aquells dies hi pensava contínuament, en els moments més inversemblants. Era com una remor fosca al meu cap. De vegades al meu voltant hi havia prou soroll per no sentir-la. Però no se n'anava mai.

Tornant cap a casa vaig passar per davant de l'únic cinema que hi havia a la nostra localitat de mala mort: el Metropolis. A la veïna Hudsonville, coneguda sobretot per la seva enorme presó, hi havia un multiplex on projectaven tots els nous èxits. El nostre cine, en canvi, era un antre per a jubilats que estava previst que tanqués a finals d'any. A l'aparador ja feia setmanes que hi havia penjada una nota:

METROPOLIS

Es busca ajudant!

Al costat, un cartell d'una pel·lícula francesa en blanc i negre; no era estrany que el local hagués de plegar aviat.

Jo anava per continuar el meu camí quan vaig sentir veus provinents del vestíbul i vaig agusar la vista: al costat de la

taquilla del cinema hi havia dos nois i una noia rossa vestits amb l'uniforme d'empleats, tots més grans que jo. La noia no m'era desconeguda del tot. Mentre parlava es va inclinar cap endavant, com si expliqués la cosa més emocionant del món; després va riure per una observació dels nois. Al cap de poc van desaparèixer tots tres a l'interior d'una sala. Vaig tornar a alçar els ulls cap al rètol blanc amb les lletres vermelles de M-E-T-R-O-P-O-L-/S (la I estava tombada, com si hagués ensopegat) i me'n vaig anar cap a casa.

Els meus pares jugaven a l'Scrabble a la cuina. Com sempre semblava guanyar el pare. Sense idees, i de manera sistemàtica, intentava impedir que la mare sumés punts, mentre que ella s'estimava més col·locar paraules boniques però inaprofitables com *enlluernar* i *cortinatge*. En tota la resta tampoc no haurien pogut ser més diferents: la mare menuda i delicada, amb ulleres, una brusa estampada i cintes trenades per ella mateixa als canells. Era addicta als llibres, i abans d'acomiadar-se encara recomanava gairebé sempre una novel·la. El pare, en canvi, tenia l'aire de l'esportista que havia sigut. Era un homenàs corpulent, amb els cabells lleugerament grisos, que la majoria de les vegades portava texans i una samarreta. I a part del diari amb prou feines llegia res.

Abans de sopar els pares van dir que en els pròxims dies tornàriem a parlar de Kansas «sense drames», i després vam menjar la meva pizza preferida. Suposadament es pensaven que em podien calmar amb un truc tan barat com aquell, i... bé, així va ser. Malgrat tot, encara recordo que més tard no podia dormir. Estirat al llit, pensava: «Potser sí que estaria bé tenir uns quants amics». I també pensava: «Per què carai soc tan callat?».

La meva germana, la Jean, per exemple: va arribar al món, de seguida va mostrar una gran confiança en ella mateixa i s'atrevia amb tot, mentre que a mi em feia por realment *qualsevol bajanada*. Hi va haver una època que fins i tot vaig haver d'anar a la psicòloga de l'escola pels meus trastorns d'ansietat. Tan aviat no podia entrar al pavelló esportiu, amb el seu ambient carregat, com tenia atacs de pànic a classe. En aquests casos, cada vegada era com si la meva ment fos un magatzem amb incomptables llums que de sobte s'anessin apagant l'un darrere l'altre, fins que em trobava en la foscor més absoluta. La sensació era sempre com si em morís.

M'imagino que aleshores encara era un friqui considerable. Així m'anomenaven almenys uns quants companys de l'escola. Però al llarg dels anys vaig tornar-me tan inofensiu que ja ni tan sols m'odiaven pels meus deus en matemàtiques. Després del trasllat de l'Stevie, a la tardor, m'asseia tot sol en una taula de la cafeteria. Rarament se m'hi afegia un altre marginat, però no per gaire temps. I de vegades m'assaltava la sospita que tota la meva vida era com aquella taula.

En veure que passada la mitjanit encara estava despert, me'n vaig anar a l'habitació de la meva germana. La Jean era molt més gran que jo i ja feia anys que se n'havia anat a viure a la Costa Oest. Els meus pares ho havien deixat tot tal com estava, per si algun dia ens venia a veure. Però no ho feia pràcticament mai. Em vaig estar una estona assegut al seu llit, escoltant les seves velles cassetes. I llavors la vaig enyorar molt realment, tot i que abans gairebé mai no havíem fet res junts. Però potser era justament per això.

Al final em vaig posar la jaqueta i me'n vaig anar al cementiri. Però això ja torna a sonar com si estigués trastocat o alguna cosa així. En realitat hi vivíem simplement a tocar,

en una caseta feta amb taulons de fusta on abans de nosaltres havia viscut un guardabosc amb la seva dona. El cementiri es trobava en un turó als afores de la ciutat, i la gent de vegades reaccionava amb esbalaïment quan els deia que des de la meua finestra podia contemplar un grup de tombes. Però la casa era barata, i nosaltres no érem precisament rics. I a mi allò del cementiri no em va semblar mai una cosa terrible. Sincerament, fins i tot m'agradava aquella tranquil·litat. En aquella època hi anava sovint, per causa de la mare i d'aquella remor fosca que sentia dintre del meu cap. Llavors m'imaginava com seria algun dia l'enterrament i com jo en tornaria després. Ja és ben estrany: a la meua habitació la idea de la mort sovint es feia insuportable, i justament al cementiri em tornava a calmar.

Per ser una nit d'estiu feia fresca, i el cel estava esplendorós, tot ple d'estrelles. Però aquella visió no significava res per a mi. Només podia pensar en la mare, que feia uns quants anys havia caigut dues vegades anant amb bicicleta. Ho havia atribuït als seus problemes de vista i s'havia fet fer unes ulleres noves, però la cosa no havia millorat. I després van venir també els marejos i el mal de cap.

Així és com havia començat tot: amb dues caigudes inofensives.

Vaig passejar-me pel cementiri, buscant alguna cosa especial a les làpides: MARTHA F. SUDEROW, 24 d'abril de 1876 – 1 de març de 1979; cent dos anys! El que més m'agradava era empescar-me breus biografies per als morts: CARL ROTHENSTEINER, 12 d'abril de 1901 – 21 de febrer de 1973: un operari sòlid que va superar moltes crisis sense queixar-se mai; mal jugador de pòquer, fanàtic dels St. Louis Rams, home de poques paraules, tot i que de vegades plorava al cine; va morir sobtadament, d'un atac de cor, al cap de pocs dies

d'haver mantingut una conversa amb el seu fill després de dotze anys d'estar renyits...

Quan m'acostava a la pròxima tomba, vaig sentir com cruixia la grava.

Enmig de la foscor va llampeguejar una cabellera rossa. Vaig agusar la vista i vaig veure que era la noia del cinema. Llavors jo només sabia que es deia Christie o Kirstie i que anava al meu institut. Per descomptat ja l'havia vist sovint, fins i tot allà al cementiri, però feia poc que m'hi fixava realment. Com una paraula nova que has après i de sobte apareix a tot arreu.

No gosava bellugar-me. Ella no s'havia adonat de la meua presència i es movia amb aire espectral cap a una tomba del costat de l'entrada. Es va sentir un soroll característic. Durant un instant el seu perfil va quedar il·luminat pel foc i després ja només es va veure el puntet vermell en la foscor cada vegada que feia una pipada.

De cop i volta es va girar i va mirar *directament* cap on era jo.

Vaig tenir un sobresalt, com si algú m'hagués ficat un glaçó per dins la samarreta.

Ella no semblava sorpresa de veure'm allà. Tan sols fumava tot observant-me. Llavors va travessar el portal i se'n va anar.

El vent nocturn bufava provinent del bosc. Jo encara em trobava a la foscor i vaig seguir-la insistentment amb la mirada, fins i tot quan ja feia molt que havia desaparegut. I no hi ha res més a dir fins que l'endemà vaig començar al cinema i va iniciar-se així l'estiu més bonic i més terrible de la meua vida.

Número 2

El 4 de juny de 1985 va ser un dia d'aquells que et recorden com pot arribar a ser de bo un dia: el cel infinitament blau, amb el sol vessant-se sobre Missouri i la gravidesa de l'estiu a l'aire. Cap al migdia m'havia de presentar al Metropolis. La mare s'havia entusiasmat exageradament amb la meva idea de treballar durant les vacances i hi havia trucat de seguida. Jo no em moria de ganes de passar-me l'estiu venent entrades i refrigeris a jubilats, però hi havia cinc motius a favor:

- Per no haver d'anar a casa dels meus cosins, a Kansas.
- Per viure finalment alguna cosa i potser fer amistats.
- Per evitar el meu pare i les seves mirades.
- Per aportar alguna cosa a l'economia domèstica (a causa dels elevats costos de l'assegurança de la mare i la situació d'aturat del pare havíem hagut de vendre el cotxe).
- Per conèixer una mica més la noia rossa del cementiri (potser).

I així és com vaig baixar turó avall, cap a la ciutat de mala mort de disset mil habitants amb les seves cases de maó vermell, els seus aurons i les botigues passades de moda de Main Street. Era com entrar en una postal dels anys cinquanta.

Grady està situat a prop del riu Missouri, envoltat per un bosc, el llac Virgin (es diu realment així) i incomptables camps de blat i de sègol. A l'entrada del poble hi ha des

de sempre un rètol que diu: «Descobreix els 49 secrets de Grady». Per què no cinquanta o només deu és una cosa que ningú no sabia respondre exactament. La frase apareixia per primera vegada en un poema de Morris en què el protagonista parlava dels «quaranta-nou secrets» que suposadament hi havia aquí. William J. Morris era el poeta més famós de Grady. «Un imitador de Walt Whitman», deia sempre la mare. Però feia una eternitat havia guanyat un premi o alguna cosa semblant. I d'aquesta manera era l'únic d'aquell cau que havia guanyat *mai* res.

A part d'això, Grady només era bo per a una cosa: per fugir-ne. Aquí tothom coneixia tothom, i quan la dona d'en Barry, l'amo de la botiga de tallagespes, tenia alguna cosa amb un paio de Saint Louis, a l'acte hi havia enraonies sobre el tema. L'origen de tots els rumors era el Good Folks amb els seus grups fixos repartits en taules diferents: l'associació de caçadors, els veterans, els republicans, les cosidores i les nostres cinc comunitats religioses: els catòlics, els baptistes, els metodistes, els pentecostals i els presbiterians. Tota la regió era ultraconservadora. *El vigilant en el camp de sègol* i tot el que tingués alguna relació llunyana amb el sexe continuava a la llista de llibres prohibits per a l'escola, i el millor argument que tenia la gent d'aquí era: «Sí, pot ser, però *sempre* ho hem fet així!»

Davant de l'entrada del cinema vaig dubtar. Les situacions noves em feien por des de sempre, la meua *zona de confort* (l'expressió preferida de la psicòloga de l'escola) devia ser tan petita com un cèntim. Vaig assajar per presentar-me amb aire indolent, i vaig murmurar repetidament per a mi mateix, com un sonat: «Hola, soc en Sam... Ei, em dic Sam!». Amb una sensació desagradable vaig obrir la porta de vidre.

A dintre l'ambient era fresc. La catifa vermella del vestíbul tenia forats, del sostre en penjava una aranya antiquíssima i a les parets hi havia cartells de clàssics del cinema i targetes signades per actors famosos. Feia olor d'oli i sucre i d'alguna manera també de nostàlgia convertida en pols.

—Ja vinc! —El senyor Andretti, el propietari, va venir xiulant des de l'oficina. Era poc més alt que jo, musculós, moreno i tan benhumorat com en Tony, el tigre de la publicitat de Frosties. A més del cinema, també eren seus la gelateria del centre comercial i el taller Andretti's Cars. Deien que estava emparentat de lluny amb els pilots de cotxes Mario i Michael Andretti.

Em va aclarir que la feina era fins a final d'any; havia de substituir els treballadors actuals, que acabaven d'obtenir el títol de batxillerat.

En realitat jo només hi volia treballar durant les vacances, però el senyor Andretti em va agafar les mans amb les seves grapes peludes i em va preguntar:

—Estàs a punt per submergir-te en el món màgic del cinema?

Em vaig limitar a assentir amb el cap. Perquè, què es podia respondre a allò?

—Fantàstic. Les altres coses ja te les explicaran els companys.

Els companys... De sobte em vaig avergonyir de la merda de roba de nen que portava, perquè no teníem diners per comprar-ne de nova (i perquè desgraciadament encara no havia crescut prou per desempallegar-me'n). A la samarreta hi duia estampat un plàtan somrient amb ulleres de sol, amb una bafarada que deia: «COOL BANANA!»... De bon grat hauria fugit corrents cap a casa.

El senyor Andretti em va dur a la sala 1.

—Aquest és en Sam, sigueu amables amb ell.

Em va donar un copet a l'espatlla i ens va deixar sols.

De seguida em vaig adonar que la noia rossa no hi era. Només els dos nois més grans que jo, que em miraven fixament. Em vaig posar terriblement nerviós. Sobretot quan vaig comprendre que un d'ells —un paio tot ell músculs i amb bigoti— era realment en Brandon Jameson, el receptor dels Grady Hornets, l'equip de futbol de l'escola. Els seus amics de sempre li deien Brand, els altres s'hi adreçaven respectuosament com a Hightower. Era negre i feia una alçada impressionant. Fins i tot a l'hivern portava camises de màniga curta, però sobretot tenia sempre una expressió ferotge i corrien algunes històries espaordidores sobre ell. Suposadament una vegada, abans d'un partit, fins i tot havia arrencat el cap a un ratpenat d'una mossegada, igual que Ozzy Osbourne, perquè era la mascota de l'equip contrari.

En Hightower em va fer un gest amb el cap i va murmurar:
—Ei!

Però a part d'això només parlava l'altre noi, en Cameron Leithauser. També era molt alt i tenia una cara torta però simpàtica, com un personatge de còmic. Els seus cabells eren foscos i llargs, però tallats curts per sobre el front.

—Molt bé, *ganàpia*, ara et farem una visita guiada pel paradís. —Va agafar-me pel braç.— Això és la sala 1, que és on passem els èxits actuals. D'aquesta tasca profana normalment se'n fan càrrec els altres, jo per la meva part m'estimo més ocupar-me dels clàssics a la sala 2. Pel que sembla soc l'únic d'aquí que té bon gust.

—Que et donin pel cul —va dir en Hightower.

Van somriure tots dos i em van anar a buscar una samarreta d'empleat destenyida a l'oficina. Després em van ensenyar

com es posaven les pel·lícules al projector, com funcionava la caixa i com s'havia de manipular la màquina de crispetes sense cremar-se els dits. Al cap de poca estona ja es van obrir les portes. Van venir exactament cinc persones.

—És molt normal a les sessions de dos quarts de tres de la tarda. —En Cameron es va introduir un cigarro a la boca.— Però a les vuit del vespre el local és ple com un ou, llavors venen generalment sis o set persones. No sé per què coi el vell Andretti vol tancar aquesta mina d'or.

Durant la propera hora em vaig quedar sol a la taquilla, mentre ells dos arreglaven la màquina de gelats. Semblaven uns autèntics friquis del cinema i parlaven tota l'estona d'una «guitarra contextualitzada» en una pel·lícula d'Antonioni o coses per l'estil; encara avui no sé a què es referien. Tot escoltant-los vaig recordar l'últim vespre amb l'Stevie. Havíem fet una barbacoa a la riba del Missouri i havíem parlat de companys de classe i de noies. I quan estàvem estirats als sacs de dormir li vaig explicar que no em podia treure del cap les escenes amb la mare a la clínica. I l'Stevie m'havia confessat que estava cagat pel fet d'anar a viure a Toronto. Vam renegar de la fàbrica, que havia despatxat els nostres pares, i ens vam prometre que continuaríem sent amics «per sempre». Ara sabia que tot allò havia sigut molt infantil. Les meves tres últimes cartes ja no havien tingut resposta.

De fet tenia la sensació que m'havien implantat un parell d'ulls nous. Perquè durant els anys anteriors devia haver sigut cec. Naturalment sabia que les mares es moren i les amistats es trenquen, però mai no havia vist de debò aquelles coses. Ara *veia* els dubtes del pare quan repassava els anuncis de feina. I *veia* la por de la mare quan em volia consolar amb un somriure. I no tenia ni idea de si això realment era millor.

Durant la pausa de la tarda em vaig asseure a les escales de davant del cinema. Escoltava una cinta variada de la meva germana amb el *walkman* (una barreja tosca de Patti Smith, punk i balades escoltades en secret d'OMD), tot menjant-me un gelat, quan la noia rossa del cementiri va venir patinant pel carrer. Portava ulleres de sol i va estar a punt d'ensopegar en una zona boteruda, però va frenar amb molta traça davant de l'entrada i va dir alguna cosa. A mi.

Em vaig treure els auriculars.

—Què?

Ella va somriure.

—Deia: així que el meu pare ha trobat finalment una nova víctima?

Fins llavors sempre havia pensat que els aparells ortodòntics eren una cosa dolenta, però he de dir que el seu em va agradar de seguida. Semblava portar-lo pel petit buit que tenia entre les dents de davant. Me'l vaig quedar mirant fixament mentre continuava llepant el gelat sense dir res, la qual cosa devia fer un efecte bastant pertorbador.

—I què, t'ho passes bé? —Es va treure els patins i me'ls va donar. —Aguanta'ls. —Llavors es va posar unes xancletes.

Jo l'observava fascinat. Per cert, que sempre em sembla una imbecilitat quan als llibres o a les pel·lícules la gent diu que en moments així «el temps s'atura». El problema, de fet, és que això *no* passi, i per aquest motiu és especialment penós quedar-se durant una eternitat sense paraules.

—Ehem..., sí, em sembla que sí —vaig dir al capdavant mentre li tornava els patins.

Per fer-ho curt, jo encara no tenia gaire experiència amb les noies. I amb *no gaire* vull dir cap ni una. A l'escola elemental havia tingut una amigueta, la Wendy Stohler. Però només em va durar dos dies, i crec que no vam arribar ni a fer manetes.

Si la primera base era fer-se petons i la volta completa tenir sexe, jo encara era al vestidor cordant-me les sabatilles.

Per fi vaig aixecar-me dels graons —era una mica més baix que ella— i li vaig allargar la mà.

—Sam Turner.

—Ja ho sé —Em va donar la mà.— La teva mare és la meva camell.

Me la vaig mirar amb posat interrogatiu i al mateix temps vaig contemplar sense que es notés els seus cabells, que duia tallats fins a la línia de la barbeta.

—Em subministra *substàncies* per evadir-me... —va provar de fer broma—. Lectura, llibres. Aquestes coses rectangulars de paper?

Em va explicar que ja de petita anava a Best Books quan la mare llegia històries cada dissabte a la seva llibreria. I que s'alegrava que estigués més bé. Jo vaig assentir amb el cap, però els meus pensaments anaven d'una banda a l'altra. Vaig pensar: «D'acord, aquesta noia tan guapa parla realment amb tu». Vaig pensar: «Posa't recte per semblar més alt». Vaig pensar: «Almenys no portes la samarreta del plàtan». Mentrestant continuava sostenint-li la mà. Quan ella se'n va adonar, el petit buit entre les seves dents va espurnejar.

—Kirstie Andretti —va dir mastegant xiclet i estrenyent-me la mà. Amb una força considerable.

Vaig deixar anar el seu palmell i vaig mirar com entrava al cinema amb els patins a la mà. I, per primera vegada des de feia una eternitat, havia desaparegut la remor fosca que brumia dintre meu.